

Vạt Nắng Bên Thềm

Phan Nhật Bắc

Đã mấy mùa Giáng sinh Anh em tôi không liên lạc nhau dù em tôi có Email và Điện thoại nó đứt tình và tôi cũng đứt tình, con bé em tôi năm nay nó cũng 60 mười tuổi có dâu có rể đầy đủ nhưng với bản tánh sĩ diện hảo thừa hưởng từ ông già tôi, dù rằng cuộc sống của nó sung túc hôm nay là do tôi mà ra, tôi nhớ năm 1973 tôi về trường Quân y học một khóa ngắn hạn về Nội khoa, trong lúc chưa đến ngày nhập khóa tôi ở lại Phan Thiết vài ngày giúp ông già làm lại cái hàng rào, sửa lại tấm vách hay leo lên mái nhà thay những tấm tôn đã rỉ sét, ba tôi lúc này cũng đã yếu nhà bốn ông con trai đều ở trong lính, chẳng nhờ được việc gì ông già tôi thường nói

-Ba sinh ra tụi bây nhưng đâu có nhờ được tụi bây giờ là con của Chính phủ và vợ con tụi bây nhờ, nói xong ông trầm ngâm đôi mắt nhìn xa xăm tôi không chịu nổi đi vào phòng tìm sách đọc thì thấy cuốn Nhật ký của em gái tôi .

Tôi tò mò đọc cuốn Nhật ký chữ viết nắn nót và thêm một chiếc lá thuộc bài ép vào trong những trang giấy thơm mùi mực, cùng những tấm hình nó và bạn bè chung lớp .....Nó viết

-Tôi sinh ra đời là một ngôi Sao xấu, nhà nghèo khi lên Trung học tôi mặc một cái áo dài trắng bằng vải nội hóa, bạn bè không ai thương tụi nó coi thường luôn cả con nhỏ cháu cùng tuổi gọi bằng tôi bằng Dì, mẹ tôi thì nói con gái không cần học nhiều nhưng ba tôi thì khuyên ráng cố gắng học để sau này làm cô giáo cái chức cô giáo từ trường Sư phạm ra làm tôi cố gắng học không dám mơ mộng như các đứa con gái khác cùng lớp, dù rằng tuổi Hoa niên ai không từng mơ mộng.

Tôi thường lấy chiếc lá thuộc bài ép và tập vở để học bài cho nhanh sau khi giúp mẹ nấu một nồi xôi để đem ra chợ Gò bán, mong anh tôi về phép để có một món quà có thể là một xấp vải trắng để may áo dài cho năm nhập học mới.

Tôi có 4 ông anh đều ở trong Quân đội họ vắng nhà ông anh kế tôi thì ở một nơi rất xa trên vùng Cao Nguyên, gần gũ và thương tôi nhất nhưng ông dờ nhà năm 12 tuổi đi học tại

Vũng Tàu, tôi cũng có những người chị con riêng của mẹ tôi họ không mặn mà gì với tôi dù rằng đã có thời gian sống dưới mái nhà này ba tôi cứu mang tất cả nhưng một người chị trước khi về lại với bà nội của chị đã mang tôi. Mẹ tao làm dĩ sinh ra mày, làm tôi khóc mấy đêm liền ./

Em tôi nhỏ hơn tôi 7 tuổi tôi vô tình đọc được làm tôi mất ngủ trong đêm đó, mai tôi vào Sài Gòn học cần phải đóng tiền nhà trọ và cơm nước 3 tháng ngoại trú không ở trong trường Quân y được, tôi không thể trích ra mua cho em tôi một xấp vải, còn một cái đồng hồ Seiko 5 trong tay chắc tôi phải bán khi xong khóa học vì lương của tôi đơn vị tôi không chuyển vào trường được vì khóa học ngắn chắc phải nhờ bạn bè lãnh dùm mà mấy ông bạn tôi lãnh dùm rồi xài dùm luôn, thôi phải nhờ ông Sĩ quan Tài chánh mua Manda gửi vào lúc đó dư dả mua cho em tôi xấp vải cũng không muộn mà lúc về tôi đi phi cơ Quân sự không ghé Phan Thiết vì đường bị mất an ninh nên xấp vải trắng vẫn còn trong ba lô cho đến đầu năm 1975 nó lên Kon Tum mới trao được tận tay cho nó

Năm 1975 mọi ước mơ làm cô giáo của em tôi vỡ tan như bọt biển, bà kế mẫu tôi bỏ ba tôi và đưa con giữa dòng đời nghiệt ngã không một chút vấn vương theo đứa con trai tập kết về ra Bắc bà bán hết đồ đạc lấy tiền khi ba tôi đi xa chưa về để lại một ít vật dụng nhà bếp mấy cái xoong nồi đen thui móp méo cái giường gỗ trắc có giá bà bán mất em tôi phải ngủ trên sàn xi măng lúc này tôi bị tù trong rừng già Cà Tót chưa về, sau này hết đi học mỗi sáng em tôi dậy sớm qua chợ mua chanh sả rồi bán lẻ lại hôm nào bán được thì đủ tiền mua gạo cho cả nhà là 3 cha con, đôi chân gót bắt đầu nứt nẻ tụi VC bán mỗi gia đình một mét vải trắng để may áo tang tôi phải nhường cho em tôi mới đủ may một cái quần rồi nhuộm đen lại, gạo châu củi quế sau khi học tập cải tạo về tôi lên rừng đốn củi gánh về để bán nhưng tôi không gánh nổi em tôi phải chờ dưới chân núi tiếp sức, khổ quá tôi không chịu nổi làm đủ mọi chuyện để kiếm tiền nhiều thằng bạn tôi đã có việc làm tại các Bệnh viện nhưng tôi thì không thèm lòn củi để nghe chúng chửi có nhiều thằng ăn cùng mâm ngủ chung giường với tôi nơi trường Quân y bây giờ được phong chức y sĩ Việt cộng mà tụi Việt cộng nó không phân biệt được Sĩ quan hành chánh Quân y và Sĩ quan trợ y của VNCH trong lúc giao thời ông Sĩ quan Tài chánh của Bệnh viện Quân đội của tôi được phong chức Y sĩ dù rằng ông chưa biết lụi mông đàn bà tôi thấy hình ông làm việc nơi bệnh viện Chợ Rẫy về khoa Thần kinh mới chết chứ bây giờ ông sang Mỹ bán cao đơn hoàn tán trên mạng tự phong Dược sĩ kiêm bác sĩ luôn cả Võ sư luôn tôi choáng váng vì Sĩ quan hành chánh Quân y chỉ học 1 năm cải tạo làm sao mà đi diện HO ?

Tôi liên lạc với ông thì ông ta im lặng, tên Phương làm chung bệnh viện với tôi bây giờ nó đội nón cối đeo quân hàm Trung úy Y sĩ Việt cộng làm tôi bật ngửa, mẹ xưa giờ tôi đã ngủ chung giường với kẻ thù mà không biết, gặp tôi nơi bệnh viện Phan Thiết cả hai nhìn nhau muốn trào máu họng tôi muốn đâm vào mặt hắn một đấm, lúc này tôi đi bán máu kiếm tiền mua gạo 600 cc máu được 4 đồng và mấy trứng gà cùng ly sữa mà để bán đâu để phải xếp hàng từ sáng sớm đến trưa may lắm mới tới mình thì nó nhìn tôi, tôi nhìn nó khi tôi gần đến nơi bàn làm việc của nó mẹ họ tôi bỏ ra về chẳng bán nửa nó gọi lại

-Anh kia tôi quay lại nói - Con ku tao rồi đi thẳng bụng đói meo về nhà nằm chèo queo trên tấm ván ba tôi hỏi

-Không bán được hả con ?

-Dạ không con gặp thằng Phương bây giờ là Việt cộng

-Thôi con nó thức thối.Thời đã thế thế thời phải thế mà cương quá không tốt

-Mà con em gái tôi lại kết thằng chó này mới lạ tôi nhủ thầm bằng mọi cách tôi phải kiếm tiền và thoát cái xã hội này chỉ có những thằng bạn chí cốt Anh Em Ta (Tsq) mới giúp tôi được

Bên ngoài trời mới chạng vạng, mà ông bán hột vịt lộn rao- Vịt lộn hông? Vịt lộn đi,

Tôi nghe mắc cười và thèm phải chi có tiền ăn vài trứng cho đã tiếng vịt lộn xa dần đem theo tiếng nuốt nước bọt của tôi về cuối xóm

Tôi bắt đầu chuyển đi tìm Trầm hương, công việc gian nan nơi những khu rừng còn bom đạn, những vết tích Chiến tranh và xương cốt anh em và kẻ thù đầy trong rừng, nơi Khánh Dương hay dưới chân Đèo cả ,hay mật khu Đồng Bò ở Nha Trang tôi từng đứng trầm ngâm mơ và nhớ câu thơ

-Anh đứng ngàn năm Thao diễn nghi

-Em nằm xoa tóc đợi chờ ai ?

Nơi Trường Hạ Sĩ Quan Đồng Đế pho tượng thao diễn nghi bị bọn chiến thắng đập nát giờ chỉ còn Ngọn đồi Em nằm xoa tóc trở trời, tôi và thằng bạn Lôi hổ tên Phúc quệt nước mắt khóc cho một cuộc dâu bể tang thương, không tìm Trầm nữa tôi tìm mảnh dưa người vượt biên vàng bạc rúng rinh, mà toàn tiền giả của mấy ông Tàu chợ lớn và vàng thì cũng giả luôn ít có thật, Tôi có biết đâu sau này tôi và bà chị thân quen bày ra mấy trăm lượng vàng do người ta góp để mua Tàu lớn gần phân nửa là chì mạ vàng không ai đứng ra nhận vàng của mình, ông chủ ghe lớn sợ không dám đi rồi cuộc tôi cũng thoát cái Thiên đàng Sợ hết chỗ nói đó,bằng cách liều mạng cướp ghe Quốc Doanh ra đi với chiếc ghe nhỏ như là Bần được mua 5 cây vàng rồi cho hết Gia đình Chủ ghe và dám canh me theo luôn

Sang định cư tại Úc đi làm lãnh tuần lương đầu tiên tôi ra tiệm vải Ngọc Anh mua một thùng vải và thuốc Tây gửi về VN cho ông già và đưa em gái nợ thêm 200 dollars bà Chủ tiệm cũng cho vì bà cùng Trại tị nạn với tôi bà rất nhân hậu,nhưng người ta quýt nợ cũng nhiều .

Em gái tôi nó sau này rất sướng,tiền bạc thoải mái khi tôi gửi về nó ra Trường làm tại Bệnh viện Phan Thiết nối nghiệp tôi, không lam lũ đói khác như thuở xưa những đồng tiền mà tôi gửi về nó nghĩ như lá cây muốn hái lúc nào cũng có, nó đâu biết mồ hôi và nước mắt tôi đổ ra khi chăm sóc bệnh nhân và sau này chui đầu vào hãng xe cà muốn ná thờ, năm 1984 ba tôi mất cầm cái điện tín nơi tay tôi bần thần, và một cái vé máy bay về Đông Nam á.

Em tôi, một cô gái giống tính Cha tôi sĩ diện hảo và hay tự ái, dù rằng tôi đáp ứng mọi nhu cầu của nó nhưng nói động đến là giận, thiếu tiền là réo tôi một hôm tôi nói

-Em đừng ỷ lại vào anh thì nó phản pháo ngay làm tôi không phòng thủ nổi

-Anh với em cách nhau gần chục ngàn cây số ỷ lại gì ?

-Trời khi cần tiền thì nó réo,mà nó nở lòng nào thốt lên như vậy làm tôi xụi lơ luôn đụng đến Chồng nó thì thà nó hy sinh thằng Anh bao bọc cho nó mấy chục năm nó giận luôn, tôi khỏe được hai năm rồi nó làm ăn thất bại réo tiếp

Có nhiều lúc tôi rất khổ khi tôi ra Tòa mười mấy lần tranh chấp nuôi con nhưng thư em tôi gửi sang mở ra chỉ toàn là tiền, cuộc sống của tôi như thế nào tuyệt nhiên không có một lời thăm hỏi nhưng xin toàn dollars Mỹ vì tiền Úc lúc đó mất giá tôi ngậm ngùi ra nhà Bank đổi ra 3000 ngàn dollars Mỹ gửi về, người đem dùm tiền về nhìn tôi nước mắt muốn rơi nói

-Em cho gì nhiều vậy? Tôi làm thình

Chưa đâu còn dung dưỡng cho thằng Cháu gọi tôi bằng Chú lừa tôi một cú nói bà Ngoại hắt đưa hắt ra Tòa vì chuyện nhà cửa cần tiền thuê Luật sư, tôi phải gửi tiền về có nhiều đêm tôi nằm rơi nước mắt cho thân Gà trống nuôi con cô đơn nơi xứ người, nó điện thoại xin tiền xây nhà tới tấp bực mình tôi nói

-Thôi con sang đây đem thân Chú ra bán chưa được một ngàn con xin 10.000 dollars Chú nói thiệt chú không có, buồn quá tôi gọi điện về nói với em gái, thì nó nói

- Em thương Cháu nó bị bà Ngoại đưa ra Tòa,

-Em thương Cháu còn thân Anh ai thương? nó gạt anh bày chuyện để moi tiền em biết nhưng làm thình

Một hôm Vợ tôi moi ra mớ biên nhận rồi nói

-Anh năm nay anh đã gửi về cho em anh 6000 ngàn dollars

Tôi đi làm về mỗi tuần lương Vợ giữ chỉ chừa lại 200 đô xăng và linh tinh còn dư chút đỉnh đủ ăn Cà rem nhưng em tôi nó gọi sang cười hề hề là tôi dứt ruột moi tiền đem gửi, điều tôi cần là em tôi nhận tiền làm ơn phone cho tôi biết nhưng không bao giờ nó gọi, tôi phải gọi về tôi đâm ra quạu tôi có một đứa em thật đáng đồng tiền bát gạo

Khi viết ra những dòng chữ này tôi đau lắm chứ dù sao nó cũng là em của mình, nhưng đây có thể là hoàn cảnh chung ai cũng gặp phải, chưa nói đến chuyện tài trợ cho thằng con nó du học bên Bắc kinh mỗi năm nó chê ít, một hôm tôi gọi về nhằm buổi trưa tôi muốn nói chuyện với thằng con của nó nó thì nó phán

-Con em đang ngủ trưa không nói chuyện được, tôi quê xệ với vợ tôi vô cùng vì bà đang ngồi kế bên, nó xem giấc ngủ trưa của con nó quý hơn tôi

Em tôi khi nói chuyện với vợ tôi sau này, nó phải hết coi như nó không nhận một sự giúp đỡ nào của tôi trong khi vợ tôi có trong tay cả đồng biên lai gửi tiền, rất đau khi nó nói chuyện với vợ tôi.

Tôi ngồi đó vểnh tai ra nghe nó nói. Tôi đứng lên ra sau nhà ngước nhìn lên bầu trời xám xịt của mùa Đông nơi xứ Úc than thầm giọt nước mắt lúc nào cũng chảy xuống không chảy ngược

- Em ơi ! em có biết lòng anh đau như thế nào không

Điện thoại từ những đứa con của các Hung thần tuổi thơ gọi tới tấp than Thanh Long ế không bán được cần 100 triệu

Tôi nói -Lúc Thanh Long bán được thì vợ chồng con hưởng bây giờ thua lỗ tụi bây bắt chú chi sao bắt công quá vậy ? Còn đứa lớn thì

-Chú ơi Con của con cưới vợ 60 triệu, đứa út thì 100 triệu làm ruộng.

-Trời ơi là trời tôi biết bán cái thân già này cho ai? vợ tôi đành phải đổi số điện thoại tôi mới ngủ được yên giấc, mà trời có thương đâu em tôi gọi sang xin 3000 ngàn cho thẳng con bên Tàu về VN ăn Tết, tôi hẹn một tháng sẽ có chưa kịp gửi thì con em tôi điện thoại tới tấp

- Hè hè - Anh chị khỏe không ? Nhắc khéo, vợ chồng tôi bấm bụng đi gửi và nói

- khi nào em nhận được tiền phone cho anh biết nhưng vẫn như cũ nhận tiền xong biến luôn không nghe một cú phone vợ tôi không vui

Tôi không dám nói nặng với em tôi một lời vì nhớ bài văn nó viết lúc tuổi Thơ, rồi khi đám cưới con nó tôi gửi 500 nó chê ít không thèm trả lời, tôi hết chịu nổi gọi về thì vợ chồng con cái nó đi ra Hà nội rước dâu, bó tay cô em quý hóa của tôi, nó nói nhiều câu tôi nhớ đến buồn vô cùng, năm 1987 gửi tiền về lì xì 500 dollars để nó tiêu Tết nó phán một câu -Số tiền này ít quá em chưa cần đến khi nào rảnh em mới đi nhận nó không biết bên này chúng tôi đi cày ná thờ kiếm đồng tiền, gặp bạn bè hỏi ra thì tụi nó không khác gì tôi thẳng Đức Superman nó kể với tôi

-Năm 2015 tao về Phan thiết đem theo 6 ngàn dollars vì Úc không cho đem ra nhiều hơn số tiền này mà biết không tụi tao không dám xài để dành cho thân nhân, mẹ nó cho 100 dollars mỗi đầu người họ chê ít có đưa lấy tờ 100 dollars quấn như như điều thuốc nhét lên mép tai, chẳng một lời cảm ơn ông bạn vàng nói tao chán quá không muốn về VN nữa nói xong ông buồn hiu nói

-Rồi tụi cháu tao nó hay lắm có ông mò tận sài gòn kiếm đến Khách sạn tao ở tìm xin tiền vợ chồng tao sợ quá chuyển đi nơi khác

*****

Còn thẳng chồng con em gái tôi nó rất sướng làm Giám đốc nhà làm nước Mắm ngựa xe tiền bạc rủng rỉnh luôn được vợ cưng, thẳng cháu tôi nói chuyện điện thoại với tôi

-Ông Dượng củ từ to không lo gì dói Cô mê lắm mà ông Nội lúc còn sống ghét lắm, ông này mặt dày mưa dầm thấm đất ông bám Cô miết nên Cô rơi vào tay tên Mã giám Sinh ông này họ Mã mà Chú to như ngựa nghe ông cháu bô lô cái mồm

Tôi cười nói -Mẹ củ từ to bà nào không mê mà, mà nói tầm bậy Cô mà nó la, thì nó hỏi ngược lại tôi

-Mà thím mê chú không, củ từ Chú cỡ tướng Dư quốc Đống của Nhảy dù

-Trời mẹ ôi mà nghe đâu mà nói vậy? tao báỉ mà luôn há

-Thì báo chí hồi đó viết mà mà Chú

Ông cháu tôi có hơi men là ông gọi qua nói chuyện bất kể giờ giấc, vì biết tôi rất thương ông

Ông nhỏ hơn tôi 7 tuổi nên nói năng bạt mạng chẳng nề nang gì như bạn bè ông là dân lái xe đồ nên tôi thông cảm vì vậy mà ông chồng của em gái tôi không thích mà ác là ông cháu tôi có thời gian lái xe cho người yêu cũ của tôi bên VN nên ông biết hết

Ông cháu tôi và ông dượng rể nhậu chung choảng nhau muốn đánh lộn bà Cô thì bình chồng la ông cháu tôi phải gọi về giảng hòa và nói ông em rể tên Mã đại Thông tôi gọi là Mã đại Du cùng tuổi với tôi nhưng trốn lính dân Phước thiện Xuân dân toàn VC

-Ai biểu Dượng nhậu với nó nó bằng tuổi vợ cậu nhưng vai nhỏ đừng để nó lờn mặt, nhưng có nghe đâu chiều chiều là hai ông tà tà thả ra mũi Tàu làm vài ve hai ông đều vợ cứng như trứng húng như hoa, đàn ông bên Việt Nam sướng thiệt đâu có bao giờ nấu ăn rửa chén như bên này tôi ganh tị ghê, ông cháu tôi được ba tôi cưng lắm hề muốn gì chỉ bả tiếng với ông Nội là tôi bên này chi, tôi gửi bao nhiêu tiền để ông vượt biên nhưng không lọt, mà lúc tôi đi thì mẹ ông không cho theo vì chỉ có một quý tử, rồi ông buồn tỵ với ông em là ông con anh thứ 5 Hung thần của tôi lúc nhỏ, nhậu nhẹt gái gú be bét, vợ ông cho ra đời hai nàng Công chúa ông thất chí càng nhậu nhiều hơn rồi kiếm vợ bé cũng lòi ra Công chúa thì ông đòi đi du lịch sang Úc hái trái cây tôi nói

-Mày sang đây thử đi con tao cho mày vào farm mà hái trái cây cao lắm là hai cái nóng và lạnh là mày chạy làng con à ngữ mày ăn ngon nhậu sướng vợ cứng lâu rồi sang đây mày báo tao sao mày ? lúc nhỏ mẹ mày cưng ông nội cưng lớn lên vợ cứng thôi cho Chú xin, nghe tôi nói ông làm thình

Ông em rể tôi rất sướng ăn ở không về hưu sớm sau khi mở hãng làm nước Mắm mướn Thư ký, con thư ký nó ăn sặt nghiệp, về bám váy vợ nhưng nói chuyện trên trời đòi gửi đứa con gái qua Úc Du học tôi chấp tay lạy

-Thôi anh xin em, thằng Kim nó đòi đưa con nó sang đây học Thạc sĩ em tha mạng cho vợ chồng anh, anh già rồi không kham nổi em có tiền thì tự lo

Bên này nhiều lúc thấy vợ tôi chờ mua đồ sale, bà cầm từng cái áo bà thích mắc quá nói

-Em chờ cuối tuần nó sale nữa giá em mua

-Mua đi tại sao gửi tiền về VN thì em không dẫn đo mua đồ cho mình cứ thụt thò hoài

Vợ tôi nhìn tôi nước mắt muốn ứa ra

Khi Covit hoành hành tôi chưa bao giờ nhận một Email hay cú phone từ em gái tôi hỏi thăm vợ chồng con cái tôi sống chết như thế nào? Tôi không ngờ tôi lại có một cô em gái như thế này trời ạ tôi quyết định cắt dây chuông, coi như trên đời này không có nó thì một hôm nó gặp bạn tôi Sơn Sĩ quan Pháo binh Sư đoàn 18 lúc trước

Bạn tôi hỏi -Bách nó có gọi về không ?

Thì nó trả lời - Anh Bách vì cái tôi lớn quá nên hai năm nay em chấm dứt không liên lạc

Nghe bạn tôi thuật lại tôi than lên

-Bố cha mẹ ơi ! Con đâu có nói nặng gì ? con chỉ nói với em gái con là khi em nhận được tiền anh gửi làm ơn phone cho biết vì anh còn vợ anh nữa tiền này không phải của riêng anh mà nó thềm gọi lại đâu con phải gọi về nghe tôi than ông bạn tôi chắc lưởi

Nước mắt tôi rơi, khi nghĩ về quá khứ năm 1975 em gái tôi nghỉ học buôn từng trái chanh bên Chợ lớn kiếm tiền mua gạo nên tôi xí xóa hết, nhưng bây giờ chắc trong tôi hình ảnh đó đã phai mờ. Anh Phan nhật Nam có một người em gái thật tội nghiệp và tôi cũng có một em gái thật nghiệp tội. Vạt nắng bên thềm đã nhạt nhòa tháng 12 rồi Noel sắp đến tôi choáng váng đứng lên căn bệnh người già rối loạn tình nhân làm tôi mất thăng bằng, máu bơm lên não không đủ. Tiếng anh gọi vestibular disorder (rối loạn tiền đình) Tôi đi vào nhà mở laptop ra viết nốt những câu chuyện mình đang thai nghén không biết bên kia Đại dương con em tôi nó có ra đứng nhìn vạt nắng chiều nhớ đến thằng anh lưu lạc tha

phương này không ? tôi chỉ cần một Email của em tôi là tha thứ hết hết và sẽ gửi tiền lì xì Tết nhưng không chắc nó không gửi như hai năm vừa qua .Thôi đành gạt nước mắt đếm thời gian qua ./

Tặng những người Tị nạn Việt Nam đồng cảnh ngộ

Phan Nhật Bắc

Tháng 12 năm 2021

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10700 TÁC PHẨM